

posestvo zopet s pridom obdeluje, kakor je to delala dosihdob. Manica je to tudi storila in še mnogo let je srečno in zadovoljno živela s svojim Jožkom, kateremu je po svojej smerti zapustila majhno pa lepo posestvo na Čredeži.

F. Šetina.

Zdrava Marija.

Lojze je bil jako dober otrok, dokler je bil še doma pri svojih starših in je hodil v domačo ljudsko šolo. Bil je pobožen kakor angelj, krotek in pohleven kakor jagnje, priden in marljiv kakor mravlja, pokoren svojim staršem in učiteljem. Pa ne samo to, on je bil tudi bogaboječ, spoštoval je stare ljudi, bil je uljuden proti svojim tovarišem in prijazen proti vsacemu človeku. Ob kratkem, Lojze je bil otrok, da mu ga ni bilo enacega v celej fari. Pač ni čuda potem, da je izveršil domačo ljudsko šolo z najboljšim uspehom.

Ker so bili njegovi starši premožni, dali so ga po nagovoru gospoda učitelja v bližnje mesto v ondotne višje šole. Pri slovesu je Lojze sè solzami v očeh obljubil svojej materi, da bode zmêrom dober in pameten; videlo se mu je tudi na obrazu, da so mu te besede zares prišle od sereá.

Iz začetka se je Lojzetu nekako čudno zdelo živeti v veselej družbi toliko dijakov, kolikor jih je bilo v mestu; nù malo po malo se jih je privadil in kmalu se je seznanil tudi z nekim Ostankom, svojim součencem, ki je bil za nekaj let starejši od njega.

Ostanka so dijaki sploh poznali kot hudobnega in jako pokvarjenega mladeniča. Zato so mnogi Lojzeta nagovarjali, naj se ne druží z njim, ali zastonj. Lojze pošten in še neizkušen deček še pomislil ni nato, da bi na svetu bilo tudi hudobnih ljudi. Posebno si pa kaj tacega ni mogel misliti o svojem tovarišu Ostanku, ki se mu je vedno delal dobrega in prijaznega. Ta gerdi hinavec se je znal prilizovati in je bil polhen najslajših besedi kakor šipečja jagoda koščic.

Dobro je vedel malopridnež, da so Lojzetovi starši premožni, in da svojemu ljubčeku radi dadó vse, česar je le prosí. Zato je sklenil se ga prav terdno okleniti, da ga bo potem toliko laže molzel.

In glej čuda! Ostankove gerde lastnosti nadvladale so Lojzetove lepe čednosti. Ostanek ga je naučil najpred legati in starše varati (goljufati); odvrácal ga je tudi od pobožnosti, lepih naukov, in od vsega, kar se je bal, da bi bilo njegovim hudobnim nameram na poti. Tako je naš dobri Lojze, brez da bi bil vedel sam kako, kmalu postal zrel hudobnež. Na Boga je čisto pozabil, starše je varal, kar se je dalo, učiteljev ni ubogal, součence je sovražil, slabejšim od sebe je nagajal, a z močnejšimi se je skorej vsak dan pretepal. Dan na dan so prihajale tožbe o njem, in tako se je zgodilo, da tudi njegovi učitelji niso več mogli imeti poterpljenja z njim, ter so ga morali z Ostankom vred za vselej iztirati iz šole.

Kam se hoče zdaj podati nesrečni Lojze? Ostanek se malo briga zanj, še slišati neče nič o njem. K staršem se ne upa domóv; nihče mu ne dá še

skorjice suhega kruha; vse se ga boji, vse se ga izogiblje, kakor kake garjeve ovce. —

Glejte otroci! v takem žalostnem stanju je bil zdaj naš ubogi, od vseh zapuščeni in brezbožni Lojze. Njegov hudobni tovariš Ostanek zapustil ga je popolnoma in je pobegnil, da ni nihče vedel kam. Gosposka ga je sicer iskala, da bi ga vzela v vojake, pa zastonj, od Ostaneka ni duha ni sluha. Za Lojzeta starši niso hoteli nič vedeti, dasiravno jim je serce pokalo od žalosti. Nihče na svetu ga ni mogel terpeti, ostal je s a m kakor gol perst na nogi.

Tudi Bog mu ni hotel pomagati, ker se Lojze ni nikoli spominjal nanj in ga tudi ni nikoli prosil pomoči v svojej velikej nesreči.

Naposled pade hudobnež še v večjo pregreho; misli se namreč maščevati nad svojimi dobrimi starši, kakor bi bili oni krivi njegove nesreče. Černe, maščevalne misli goječ v svojem serci, napravi se nekega dne naravnost proti svojem rojstnem kraju. Po naključji je izvedel, da so skorej vsi seljani zunej na polji. Odločil se je tedaj, da bode najprej okradel svoje starše, zažgal njih hišo in potem potegnil z ukradenimi novci v daljni svet.

Dobro vem, preljubi moji, da vas mraz izpreletava pri tej grozovitej misli brezbožnega Lojzeta, pa da se že bojite za njegove uboge starše. Nù ne bojte se, še živí stari Bog, ki je obvaroval nedolžne starše, in se je tudi usmilil nesrečnega Lojzeta.

Večerni mrak se je že polegal na zemljo, vse se spravlja s polja domóv, a naš mladi hudodelec na svoje grozovito delo. Ker se je nadejal, da njegovih staršev ne bode zgodaj domóv, gré v hišo in jim pobere vse denarje, kolikor jih pride v njegove tatinke roke. Ravno se je pripravljaj, da bi zažgal omaro, iz katere je pobral denarje, kar mu zadoní v večernej tihoti premili glas zvoná na uho, ki je naznanjal pobožnim věrnikom „Zdravo Marijo“ in je opominjeval k molitvi.

Ta našemu Lojzetu dobro žnani glas večernega zvoná udari zdaj tudi na njegovo uhó, šine mu do sercá in luč božje milosti mu zasveti. Spomni se namreč, kako je nekedaj še kakor majhen otrok pri zvonjenji „Zdrave Marije“ sklepal svoji nedolžni ročici proti nebesom, in grôza ga izpreleti, ko se zavé, kaj namerava ravno zdaj storiti. Njegovo sercé vendar še ni bilo popolnoma okamenelo, kajti naglo ugasne že prižgano žveplenko, položí ukradene denarje zopet nazaj v omaro, in — ganjen prevelike milosti — pade na kolena, ter začne po več letih prvič zopet prav goreče k Bogu moliti. Zatopí se v molitev tako globoko, da pozabi še celó na starše, ki bi ga znali v hiši zateči.

In res; starši povernivši se s polja domóv se zeló prestrašijo, ko ugledajo, da jim je hiša odperta. Oče hiti v hišo, pa čuvši neko zdihovanje postoji zunaj na pragu in tudi mati poleg njega. Morete si misliti, ljubi otroci, kako sta ste zauzela, ko sta spoznala glas svojega zgubljenega in nesrečnega sina. Še postojita zunaj na pragu in vlečeta na uhó. Zdaj slišita, kako Lojze jokaje moli nekako tako-le:

„Zahvalim se ti, dobrotljivi Bog, nebeški oče, da si me obvaroval tako grozovitega dejanja, katero sem hotel storiti. Ti, moj Bog, kličeš me k sebi; rad poslušam Tvoj glas in zopet bodem Tvoj pokoren otrok. Zapustiti hočem ovi kraj in se podati v daljni svet, kjer bom s Tvojo milostjo zopet mogel biti dober in pošten človek. Ti, ki hraniš tice pod nebom, in oblačiš lilije na polji, tudi mene skesanega grešnika ne bodeš zapustil.“

To izmolivši obriše si gorke solzé, poljubi sliko svojih staršev, ki je visela na steni, ter reče: „Oče, mati, odpustita nesrečnemu sinu, kakor mu je odpustil tudi Bog. Z Bogom, preljubi starši! z Bogom, premili moj rojstni kraj!“ To reki je hotel zapustiti sobo. Ali na pragu ga je pričakovalo od-perto naročje njegovih staršev, ki so vidši njegovo kèsanje pozabili na vse nje-gove pregreške, ter ga zopet sprejeli za svojega sina enako onemu očetu v sv. evangelji. Lojze se je popolnoma popoljšal in je bil odsihdob dober in pošten človek.

Ljubi otroci! iz te pripovesti pač lahko razvidite, kam pripelje človeka slaba družba in koliko premore dobra goreča molitev pri Bogu v nebesih! Bežite tedaj pred slabo družbo kakor pred kakim strupenim gadom, in ne opuščajte nikoli molitve! —

(Bosiľjak.)

Zgodnja cvetlica.

Zime dnovi
In mrazovi
Niso šli še proč od nas;
Še narava
Terdo spava,
Zlati ni prišel še čas:

Prikazala
Pa je mala
Se cvetlica iz zemljé,
Se dozdeva
Mi, da reva
Smerti le naproti gré.

Po višinah
In dolinah
Merzla sapa še pihljá.
Od izhoda
Bo nezgoda
Tebi rožica prišlá.

Huda slana,
Kon'c svečana
Skorej cvetko umori;
Teb' v svarilo,
Dete milo,
To-le cvetka govori:

„Kdor ne uboga
Ga nadloga
Tepe, skušnja to uči.
Je nesreča
To največa,
Če te škoda ne 'zmodrí!

Še vesela
Bi živela
Z drugimi cveticami,
Pa pogumna
Dost' neumna,
Rekla sem sestricam si:

Pomlad kliče
Me in miče,
Hočem prosta jaz že bit'!
Ste norice
Ve cvetlice,
Da bojite se na svit!

So prosile
In svarile
Me sestrice: „Oj nikar!
Ta gorkota
Je sirota
Upati jej, Bog obvar'!“

Ne poslušam; —
Zdaj pa skušam,
Da nesrečen vsaki je,
Kdor naukov
In podukov
Dobrih, izogiblje se.“

Tako djala,
In jokala
Nežna cvetka je britkó
Naj v svarilo,
Podučilo,
Tebi dete bo mladó.

Ivan Zarnik.